

HANA NOVOTNÁ

ROŠŤÁCKÉ POHÁDKY O ZVÍŘÁTKÁCH

ILUSTRACE
MARIE NOVÁČKOVÁ

HANA NOVOTNÁ

ROŠTÁCKÉ POHÁDKY O ZVÍŘÁTKÁCH

ILUSTRACE
MARIE NOVÁČKOVÁ

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Hana Novotná

ROŠŤÁCKÉ POHÁDKY O ZVÍŘÁTKÁCH

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou bambóok

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 9122. publikaci

Ilustrace Marie Nováčková

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 80

Vydání 1., 2024

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2024

Cover Illustration © Marie Nováčková, 2024

ISBN 978-80-271-7103-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-1019-3 (print)

Obsah

O vlaštovce Alžbětce, která se nechtěla stěhovat ...	7
O kočičce, která místo mňoukání kňourala	14
O netrpělivé opičce Emilce, která chtěla mít všechno hned	22
Jak si kozlík Bonifác dal truhlíka k večeři	28
Jak malý vlk dostal velký hlad	34
O zrzce Veverušce, která měla pořádnou vyřídilku	39
O špinavém pejskovi, který se bál koupání, a tak utekl z domova	44
Jak si ježeček Mireček spočítal novou maminku	53
O loudavém šnekovi, který se chtěl stát novinářem	59
O oslíku Kájovi, který chtěl dělat všechno úplně sám	68
O malém médovi Bédovi, který ničil všechno, co mu přišlo pod tlapku	74

O vlaštovce Alžbětce, která se nechtěla stěhovat

„Vittvitt, dukdukduk, vittvitt, dukdukduk!“

Kos Tomáš opakoval předem domluvené heslo pořád dokola: „Dukdukduk, vittvitt, dukdukduk!“ Prozpěvoval si pěkně nahlas, jednak to kosi mají ve zvyku, jednak už se nemohl dočkat své nejlepší kamarádky, vlaštovky Alžbětky.

„No jo, holka, těm to vždycky strašně trvá,“ pomyslel si pro sebe a z dlouhé chvíle zářivě žlutým zobáčkem čechral svá krásná, matně černá pírka. Byl tak zabraný úpravou svého zevnějšku, že si sotva mohl všimnout dělové koule, která se na něho zezadu řítila!

„Dukdukduk, vittvitt! Promiň, že letím tak pozdě,“ omlouvala se Alžbětka.

Kos Tomáš měl na hlavě úplně novou kšiltovku, která mu při nárazu sklouzla přes oči a jen taktak se zastavila o zobák, takže naštěstí nebylo vidět, že se přece jen trošku zlobí.

„To nevádí, taky jsem měl malé zpoždění.“ Kosí kluk zvedl kšilt, který mu bránil ve výhledu, a zadíval se na

svou kamarádku. Ta byla krapet udýchaná a rozčepýřená. Ale krásně se usmívala.

„Tak co podnikneme?“ mrkla na Tomáše a obrátila mu žluto-černou čepici kšiltem dozadu.

„Takhle ti to fakt sekne.“ Narovнала se a čekala, s jakým úžasným plánem ji dnes její úplně nejlepší kamarád překvapí.

Kos Tomáš ale mlčel a prohlížel si svou kamarádku. Byla to sice holka, ale nikdy nepokazila žádnou rošťáckou lumpárnu. A pokud se třeba muselo skočit do bahna nebo prolétnout ukrutně špinavou louží, s obrovskou chutí a veselými jiskřičkami v očích předběhla všechny kluky, od kterých pak byla, celá takhle ušmudlaná, k nerozeznání. Přesto to Alžbětce náramně slušelo. Měla nekonečně dlouhý ocásek a ladně dlouhá, špičatá křídla. Čelo, bradu a krk měla zbarvené jako mléčná čokoláda, záda měla barvu noční oblohy, když právě skončí letní bouřka – ani úplně černá, ani zcela modrá, ale leskla se jak oči Večernice. Bříško měla Alžbětka, pokud tedy právě neprolétla blátivou louží, bílé jako čerstvě napadaný sníh.

„No tak, co bude? Mám málo času, přijde k nám dnes babička na oběd,“ byla již trochu netrpělivá malá vlaštovka.

„Musím nasbírat žížaly a taky borůvky na koláč,“ vypadlo z Tomáše, jaký úkol dostal od maminky.

„Vezmeme to nejdřív přes les a pak k rybníku, kde si dáme závod, kdo chytí víc hmyzáků, jo?“ navrhla Alžbětka a už letěli. Jeden vedle druhého, rozepjatými křídly protínali vzduch, který voněl létem a prázdninami, během kterých se nic nemusí a může se úplně všechno. Alžbětka měla tuze ráda každodenní setkání s Tomášem, která by nikdy, za žádnou cenu nevynechala. Tedy stalo se to jednou, ale to musela zůstat

s bolavým, zavázaným krkem v posteli. Tehdy moc plakala a chtěla za každou cenu letět za ním.

„Alžbětko! Máš nožičky celé od bláta! Podívej, jak je to tu zařapané,“ spráskla maminka křídly. „Pojď, přines hadr, a když to uklidíme společně, budeme to mít hotové dřív, než přiletí tatínek.“

„Letěl pro babičku,“ dodala maminka po chvílce už klidnějším, laskavým hlasem.

Za stolem si všichni pochvalovali dobroty, které maminka s láskou připravila. Všichni kromě Alžbětky, která lžící stěhovala jídlo z jedné strany talíře na druhou.

„Tumluj se, tumluj, dítě, ať máš sílu na dalekou cestu,“ nahlas pomlaskával tatínek, který měl zapečené mouchy na africký způsob moc rád.

„Nikam nepoletím,“ hlesla Alžbětka, sklopila oči a zobáček zabořila do hrudníčku.

Maminka se už už nadechovala, ale babička ji předběhla a laskavě řekla: „Vím, že je to pro tebe těžké, Alžbětko, ale odpradávná jsme ptáci stěhovaví a jako takoví na zimu odlétáme do dalekých krajů, kde je krásně teplo. Do Afriky. Uvidíš, že se ti Kapské město bude líbit.“

„A na jaře se zase vrátíme domů,“ doplnil tatínek vesele a na talíř si přidal další naběračku zapečených much. Spokojeně zamlaskal.

„Ale já tu mám kamarády a také místa, která jsem si oblíbila, jsem tu zvyklá!“

Za stolem nastalo ticho.

„A co když se nevrátíme?“ zvedla oči Alžbětka a prohlédla si zkoumavě jednoho po druhém.

„Neboj, Alžbětko, patříme sem, tady jsme přece doma. A pak náš tatínek má v hlavě buzolu, ten trefí úplně všude,“ pohládila maminka tatínka pohledem.

„Cesta je to sice daleká, ale zastavíme se na návštěvě u tety a strýčka, kde si odpočineme a nabereme síly. Právě proto musíš hodně jíst, abys byla na cestu dobře připravená, a ne takové vyžlátko jako jsi teď,“ dobíral si ji dobrácky tatínek, přitom si spokojeně hladil plné břicho.

Léto se mezitím přehouplo do podzimu a ze stromů začaly padat barevné listy. Vlaštovka Alžbětka se svým kamarádem kosem Tomášem seděli na svém tajném místě a něžně se k sobě tiskli. Byli smutní, blížil se čas loučení.

„Škoda, že nemůžeš letět s námi,“ posteskla si vlaštovka.

„Já jsem kos zvaný městský, my nikam nelítáme, zůstáváme tady. A hele, není to tak hrozný, jen několik miliónů mávnutí křídly a jsi tam,“ řekl Tomáš a oči se mu zalily slzami.

„Všechno bude v pořádku,“ řekla rychle Alžbětka a měla smutný hlas. Pravým křídlem si utřela oči a přátelsky navrhl: „Víš co? Vyměníme si pírka na počest našeho kamarádství. Takhle budeš se mnou a já s tebou!“

„Ty jo, to je hustý!“ Tomáš okamžitě zapomněl na slzy a začal vybírat mezi svými pírky to ze všech nejkrásnější.

Kos Tomáš seděl na nejvyšší větvi oblíbeného stromu. Tiskl k sobě pírko od Alžbětky, které se v podzimním slunci krásně lesklo. A pozoroval čtyři tečky na obloze, které se víc a víc vzdalovaly. Vládci oblohy směřovali do teplých krajů.

„Na jaře na viděnou, Alžbětkooo!“ zamával kos Tomáš své kamarádce a už upaloval domů na oběd. Byly totiž zapečené mouchy a ty měl tuze rád.

O kočičce, která místo mňoukání kňourala

Dorotka ležela na širokém okenním parapetu a moc se nudila. To ostatně nebylo nic nového, nuda a špatná nálada se naší malé, mourovaté kočičky držely jako klíště.

„Když já nevím, co mám dělat,“ zakňourala a přimhouřeným pohledem vyhledala maminku, která k ní stála zády a připravovala zrovna oběd pro své nezbedné děti a tatínka, který se co nevidět vrátí z noční směny. Podívala se na hodiny, musí si pospíšet, však při celonočním hlídání na vlakovém nádraží mu určitě vyhládne. Dorotce nevěnovala pozornost, což kočičku, nejmladší ze tří sourozenců, přinutilo k dalším, o hodně hlasitějším projevům nespokojenosti.

„Mamííínko,“ zakňourala tím nejvyšším tónem, jaký ve svém bohatém repertoáru měla. Nevěděla přesně, co chce, možná pochovat, pohladit, jenže na to maminka právě teď neměla čas.

„Běž se podívat ven, možná někde zahlédneš své brášky Boubu a Barnabáše, tak jim vyříd', že za chvíli

bude oběd,“ řekla maminka, aniž by se k Dorotce otočila.

Dorotka pochopila, že u maminky se svým kňouráním nepochodí. Ladně seskočila z parapetu, líně se protáhla a pootevřenými dveřmi vyšla ven. Otevřel se před ní nový svět. A okamžitě ji napadlo několik pádných důvodů, proč mít špatnou náladu: jaro, rozkvetlé stromy, téměř všechny pěkné větve byly obsazené

kočkami, které si špitaly a chichotaly se, když Dorotka pyšně prošla kolem nich.

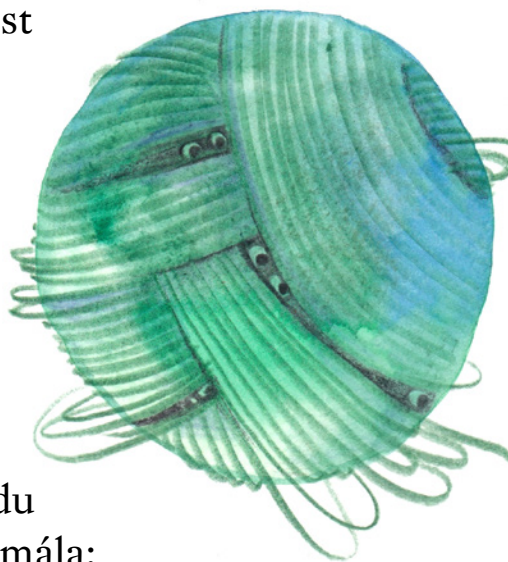
Zamračila se a pomyslela si, že ji nikdo nemá rád...

„Hele, tvoje ukňouraná ségra vylezla ven!“ uslyšela a pak i uviděla toho nejvíc protivného kamaráda svého bráchy.

„Řeknu to na tebe tatínkovi,“ zakňourala lítostivě a snažila se najít zastání u svého brášky, ale marně. Jak Bouba, tak nejstarší Barnabáš se za svou ukňouranou sestřičku styděli, a když mohli, utekli jí.

Dorotka došla až na samý konec parku, kde stál obrovský, košatý strom. Na spodní větvi, kde byl příjemný chládek a zároveň dostatek světla, seděla kočičí babička a pletla krásné, pruhované podkolenky. Uměla tak kouzelně vedle sebe poskládat barvy, že na ně byla radost pohledět! Dorotka se zastavila a chvíli babičku mlčky pozorovala, jak jí jde práce od pačky. Vtom na jedno z klubíček vlny přišla dlouhá chvíle a rozpustile vyskočilo z proutěného košíku.

Dorotka mrštně skočila, vzala ho do tlapek a už malého nezbedu podávala babičce. Ta se na ni usmála: „Děkuji ti, maličká.“

Brýle s jasně červenými obroučkami babičce sklouzly z čumáčku, když si malou kočičku, která jí podala zelené klubíčko s toulavými úmysly, pozorně prohlížela. Dorotka se zamračila.

„To od tebe bylo moc hezké. To víš, já už jsem stará, a než bych seskočila dolů, klubíčko by bylo ta tam.“ Babička nevěnovala její špatné náladě ani špetku pozornosti.

„Zelenou potřebuji nejvíce, pletu zrovna veselé podkolenky a bez ní by byly smutné,“ dodala babička

a vrátila se k pletení. Veselé podkolenky se žlutou, zelenou, nebesky modrou a také růžovou barvou, kterou měla Dorotka nejraději, se malé kočičce tuze líbily, ale nahlas by to nepřiznala.

„Musím už na oběd, maminka by hubovala,“ řekla místo pozdravu a rychle odběhla. Najednou ztratila svou špatnou náladu a nevěděla, co si bez ní počne.

Když přišla domů, tatínek již seděl za stolem a chválil mamince polévku. „Kdepak ses nám toulala, princezno?“ přitáhl si Dorotku k sobě a pohládl ji po hlavičce.

„Nikdo si se mnou nechce hrát! A Barnabáš s Boubou se mi posmívali, tati. A zas mi utekli.“ Dorotka rychle vklouzla zpátky do své kňourací, tak dobře známé ulity.

„Utíkej si umýt tlapky, Dorotko. Budeme obědvat,“ řekla však maminka, aniž by si dceřina kňourání všimla. Dorotka po obědě seděla na svém oblíbeném parapetu a vzpomínala, jak hezky, nezvykle hezky se cítila, když běžela z parku domů. Bez špatné nálady, vzduchem se neslo voňavé jaro a před očima jí skákaly veselé, barevné pruhy... jako na těch babiččiných podkolenkách!

Až z toho snění usnula. A zdálo se jí, jak jde parkem a na sobě má ty krásné podkolenky a kolem sebe kamarády, kteří se na ni usmívají a jsou s ní rádi, protože Dorotka už není zamračená, ukňouraná a unuděná. Když se ráno probudila, sluneční paprsky ji lehounce

pošimraly na čumáčku a připomněly tak, že je tu další krásný jarní den, který je škoda proležet na parapetu a ukrutně se nudit. Nepočkala ani na snídani a vyběhla ven.

Běžela jak o závod a cítila se skoro tak krásně jako včera. Ke kaštanu na konci parku přišla s malou dušičkou.

Snad tam bude...

Babička seděla na svém místě na spodní větvi, kde je chládek a zároveň dostatek světla.

„Ráda tě vidím, maličká,“ usmála se na Dorotku a elegantně si drápkem posunula brýle na čumáčku.

„Chci... Moc bych si přála takové veselé podkolenky,“ hlesla Dorotka prosebným hláskem, ve kterém nebylo po kňourání ani památky.

„Jestli chceš, naučím tě plést a uděláš si je podle svých představ,“ nabídla babička malé kočičce, a než se stačila nadechnout, Dorotka už seděla na větvi vedle ní a hledala v košíku růžové klubíčko.

Každý den chodila Dorotka za babičkou do parku, kde se učila plést veselé, pruhované podkolenky z hedvábně měkkých, vlněných klubíček. Podkolenky totiž musí být hedvábně měkké. Babička snaživé kočičce ukázala všechny triky, které s jehlicemi uměla, a protože Dorotka byla velmi snaživou a pilnou žačkou, jednou večer už držela v tlapkách své první vlastní podkolenky. Byly sladce růžové se sněhobílými lemy a tlapičkami. Dorotce velmi slušely. Byla v nich jako vyměněná. „Jsou kouzelné, víš, maminko,“ vysvětlovala doma, proč se najednou pořád usmívá a kam se poděla špatná nálada i kňourání. Dorotka měla teď v hlavě úplně jiné starosti. Rozhodla se, že uplete podkolenky i pro maminku s tatínkem a také pro své brášky Boubu a Barnabáše. A pro každého z nich musí vymyslet speciální barevnou kombinaci. Schoulila se na svém oblíbeném okenním parapetu a v duchu se usmívala nad bláznivým ohňostrojem barev. Už se